

AUZIND, PRIMIND ȘI ACȚIONÂND

Vă mulțumesc mult. Vă puteți așeza.

Este atât de bine să fim din nou aici, în seara aceasta. Frate Wittson. Mă bucur să te văd din nou și pe tine, frate Mattson, căci am întrebat aseară unde ești.

Mă simt foarte bine atunci când văd atât de mulți frați adunați împreună. Fratele Carllson ne-a adus salutări din depărtare. Este minunat.

Cred că fratele David DuPlesis a făcut o mică nedreptate adunării, deoarece aseară am mers împreună cu mașina, iar eu am spus:

„Este aproape ora zece. Cred că i-am ținut cam mult pe oameni”, la care el mi-a răspuns:

„Frate Branham, eu cred că oamenilor le-a plăcut să te asculte, căci ne-am săturat să auzim mereu predicițe ținute de predicatorași pentru creștinași.”

Aceasta m-a încurajat să predic în seara aceasta cu două ore mai mult. De fapt, eu obișnuiesc să eliberez adunarea la ora nouă, dar uneori se întâmplă și altfel.

Dacă vreți, am putea să ne adunăm de la ora unu, căci atunci putem sta să-L laudăm pe Domnul toată noaptea. Este trist că ne-am îndepărtat de aceasta, nu-i așa? Sigur că da, frate Sullivan. Și am intrat într-o predică intelectuală de douăzeci de minute. Eu mă întreb adesea de unde a venit acest obicei și dacă nu încercăm cumva, să ne modelăm puțin prea mult după lume? Nădăjduiesc că lumea nu a lucrat prea mult în rândurile noastre, iar dacă da, cred că ar trebui să ieșim afară.

Știți, când stau la masă, îmi place să mestec și să înghit și apoi din nou să mestec și să înghit. La fel este și când stau la masa Domnului: îmi place să stau mai mult și mai mult.

Păstorul nostru a predicat aseară patruzeci și cinci de minute și l-am văzut uitându-se la ceas, așa că m-am gândit: „Da, Neville, și tu ai intrat în întârziere.” dar adevărul este că patruzeci și cinci de minute nu ajung decât să începi, căci abia de acolo devine interesant. Când am fost foarte mișcat de Cuvânt și m-am simțit foarte bine, a trebuit să se oprească. Ce rușine!

Știu însă că de aici sunt serviciile în fiecare zi, și că petreceți un timp minunat împreună.

Câți dintre cei prezenți nu sunt din Ohio? Să vă văd mâinile. Minunat. Cred că jumătate din adunare este din afara statului Ohio. Cu siguranță ne bucurăm să vă avem printre noi. Mă voi ruga ca Dumnezeu să-Și înmulțească binecuvântările peste voi, astfel încât să fiți fericiți și plini de bucurie, laudându-L pentru tot ce-a lucrat.

În seara aceasta, aș vrea să citesc câteva texte din Scriptură și voi începe cu **Romani 9, de la versetul 10:**

„Ba mai mult: tot așa a fost și cu Rebeca. Ea a zămislit doi gemeni numai de la părintele vostru Isaac.

Căci, măcar că cei doi gemeni nu se născuseră încă, și nu făcuseră nici bine, nici rău, – ca să rămână în picioare hotărârea mai dinainte a lui Dumnezeu, prin care se făcea o alegere, nu prin fapte, ci prin Cel ce cheamă, –

s-a zis Rebecii: „Cel mai mare va fi rob celui mai mic,”

după cum este scris: Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât.

De aici aş vrea să iau titlul format din aceste trei cuvinte: „Auzind, primind și acționând.”

Înainte de a începe, haideți să ne plecăm puțin capetele, ca să vorbim cu Autorul.

Scumpul nostru Tată, îți mulțumim în seara aceasta pentru tot ce-ai făcut pentru noi, pentru bunătatea Ta și pentru îndurările pe care le-ai revărsat peste noi prin harul Tău. Și aceasta, nu pentru că am fi făcut noi ceva ca să merităm, ci pentru că Tu ai fost bun și îndurător, și nu ai privit la greșelile noastre, ci la harul Tău fără măsură. Îți mulțumim pentru aceasta.

Noi am auzit mărturia medicilor despre acei oameni care ar fi trebuit să moară în câteva săptămâni, dar trăiesc și astăzi pentru că au fost vindecați de Tine. Aceasta a făcut ca atât medicii, cât și asistentele să spună într-un glas: „Am dori să se roage și pentru noi.”

Prin urmare, Te rugăm pentru acei medici și pentru acele asistente care au recunoscut că mâna lui Dumnezeu a fost la lucru în toate acele cazuri. Îți mulțumim pentru că acei oameni sunt bine acum.

Tată, aseară am văzut acel mare șir de oameni, care se îndreptau spre camera în care se făcea rugăciune, pentru a fi născuți din nou prin Duhul Tău. Am văzut cum păcătoșii tineri și bătrâni, au îngenuncheat plângând la altar, căci doreau să-și predea viața Ție, ceea ce ne-a umplut inimile de o mare bucurie.

Cu siguranță, Tu ești marele Dumnezeu din ceruri, de aceea, Te rugăm să binecuvântezi citirea Cuvântului și să ne dai un subiect pentru acest titlu.

Lasă ca Duhul Sfânt să vină și să tălmăcească acest Cuvânt în inimile noastre, iar noi să lăsăm jos barierele care ne despart de lumea de afară și să ne întoarcem inimile spre Tine.

Deschide-ne Tu, inimile pentru Tine, și fă ca presiunea Duhului să fie atât de mare, încât să intre în inimile noastre, umplând fiecare fibră a ei, care a fost curățită și pregătită ca să Te primească.

Te rugăm să vindeci fiecare bolnav din locul acesta, să salvezi fiecare suflet pierdut și să umpli orice inimă flămândă.

Inspiră-i pe slujitorii Tăi, pe scumpii noștri frați predicatori și pe păstorii pe care i-ai chemat să-și dedice viețile acestei însărcinări.

Te rugăm pentru ei, Doamne, pentru acești „hangii” care se îngrijesc de cei ce sunt bolnavi și cu sufletul și cu trupul, turnând peste ei untdelemn și vin, până se fac bine.

În pilda Samariteanului, se spune că El i-a dat doi lei aceluia hangiu – pentru salvare și pentru mântuire, – apoi i-a spus:

„...orice vei mai cheltui, îți voi da înapoi la întoarcere.” (Luca 10.35).

Doamne, dacă vezi că ne lipsește ceva, și noi știm că ne lipsește, Te rugăm să îngădui ca Duhul Sfânt să ne dea tot ce avem nevoie.

Ajută-ne pe noi, predicatorii, să putem sluji poporului Tău cu o conștiință curată și cu o inimă sinceră.

Îndură-Te de noi, pentru că Te rugăm aceasta, umili, în Numele Fiului Tău, Domnul Isus. Amin.

În lumea de astăzi există două mari forțe religioase care se vor arăta în curând și care sunt foarte bine reprezentate în textul din seara aceasta, prin cei doi fii: Esau și Iacov.

Acești doi fii, au ieșit din același tată și din aceeași mamă.

Dumnezeu l-a văzut mai dinainte pe cel sfânt, așa că i-a spus lui Avraam, tatăl lui Isaac, cu douăzeci și cinci de ani mai înainte, că i se va naște un fiu, dintr-o femeie curată și predată.

Acești doi fii, despre care am citit în textul nostru, au fost în același pântec, ei au venit în lume certându-se și luptându-se unul cu celălalt, iar de atunci au fost și vor fi în luptă până la sfârșitul timpului.

Vreau să vă spun că prin remarcile pe care le voi face din textele pe care mi le-am notat aici, doresc ca fiecare să știe că de multe ori frații mă înțeleg greșit când mă refer la starea unei biserici sau a unei denominațiuni, dar eu nu vorbesc despre oamenii umpluți de Duhul Sfânt, despre păstorii care hrănesc turma lui Dumnezeu și care au fost rânduiți de Duhul Domnului să facă aceasta, ci vorbesc despre credincioșii firești care încearcă să ia locul acestor slujitori.

Esau îl simbolizează, cu adevărat, pe credinciosul firesc. El era un om firesc, deși avea înclinații foarte religioase, așa cum are și lumea de astăzi. Astfel, cu câți oameni vorbești, afli că aparțin unei biserici, sau nu. Cei mai mulți merg la biserică doar o dată pe an, ca să arate ce și-au cumpărat nou, sau ca să se întrețină cu ceilalți.

Ei au fost stropiți, când erau doar bebeluși apoi li s-a scris numele în registrul bisericii și astfel au devenit proprietatea acelei biserici. Eu nu am fost niciodată de acord cu așa ceva, pentru că omul nu este nici proprietatea bisericii și nici proprietatea statului, ci este proprietatea lui Dumnezeu, căci este fiul, sau fiica Lui. Noi îi aparținem Lui, pentru că am fost cumpărați cu un preț foarte scump: cu viața Fiului Său.

Esau este foarte bine reprezentat în grupul de religioși care spun: „O, eu sunt la fel de bun ca și ceilalți, iar religia mea este la fel de corectă ca și a voastră. Mă simt foarte mulțumit de ea.”

Dar Iacov, fratele lui geamăn, a venit în lume ca un om duhovnicesc, iar prin alegerea făcută dinainte a fost hotărât să simbolizeze poporul duhovnicesc. Astfel, el avea deosebirea duhovnicească a ceea ce era bine și a ceea ce era rău.

Și dacă vrei să înțelegi, întreaga Biserică a Dumnezeului celui viu este zidită pe descoperirea lui Isus Hristos.

Cum ar fi putut aduce Abel o jertfă mai bună decât Cain, dacă nu i-ar fi descoperit Dumnezeu care este Jertfa plăcută Lui?

Când Domnul Isus i-a întrebat pe ucenicii Săi: „*Cine ziceți voi că sunt Eu, Fiul omului?*” Petru a izbucnit asemeni unui om care vorbește în limbi, și a spus fără nici o ezitare: „*Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu.*” (Matei 16.16). Atunci Domnul i-a zis: „*Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta. (tu nu ai învățat aceasta printr-un program intelectual - educațional,) ci Tatăl Meu care este în ceruri, ți-a arătat aceasta. Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră (nu pe Petru, nu pe o piatră, ci pe descoperirea duhovnicească ce-i arăta cine este El), voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui.*” (v.17-18).

Vedeți? Ele vor fi împotriva ei, dar nu o vor birui, așa că Biserica duhovnicească va merge direct în veșnicie. Aceasta este tot atât de sigur, pe cât este de sigur că Dumnezeu a hotărât ca ea să fie aici.

Gândiți-vă ce satisfacție ne dă faptul că știm că atunci când suntem născuți din Duhul lui Dumnezeu, devenim fiii și fiicele Lui.

Pentru Esau, dreptul de întâi născut nu a avut nici o importanță, dar pentru Iacov a fost totul. Esau l-a disprețuit, și dați-mi voie să vă spun cu tot respectul, că și copiii lui fac la fel. Astfel, el a spus: „*La ce-mi slujește dreptul acesta de întâi născut?*” – Geneza 25.32. Vedeți? „De ce trebuie să primesc Duhul Sfânt? Eu sunt la fel de bun ca și tine, iar religia mea este tot atât de corectă ca și a voastră. De ce trebuie să trec prin toate aceste lucruri? Eu merg la biserică, am numele trecut în registru și sunt așa și pe dincolo.”

Asta spuneți voi, dar în fața lui Dumnezeu ce sunteți? Știați că trebuie să vă nașteți din nou, ca să primiți o gândire duhovnicească?

Deci, pentru Esau dreptul de întâi născut nu a însemnat nimic. Ba chiar l-a disprețuit, iar credinciosul firească gândește încă la fel ca el. Astfel ei spun: „O, zilele acelea au trecut! Astăzi nu se mai primește Duhul Sfânt, căci aceasta a fost valabil doar pentru zilele apostolilor.”

Odată am fost într-o biserică frumoasă, unde vorbea un om important. El a spus:

„Cincizecimea a fost doar o schelă folosită la construirea clădirii, așa că, după ce clădirea este gata, nu mai e nevoie de schelă.”

După terminarea serviciului, m-am dus să dau mâna cu acel bărbat vestit, și i-am spus:

„Vreau să vă felicit pentru mesajul pe care l-ați adus în dimineața aceasta. Sunt de acord cu faptul că Rusaliile au fost schela, dar câtă vreme construim pe ea, avem nevoie de schelă.” Așa este. Schela este ultimul lucru care se ia jos, ceea ce înseamnă că până pui ultima turlă pe acoperiș, trebuie să folosești schela.

Eu mă bucur în seara aceasta pentru că noi construim folosindu-ne de schelă. Voi nu vă bucurați?

Deci pentru Iacov, dreptul de întâi născut însemna totul, așa că nu l-a interesat care era prețul pentru a-l obține. Chiar dacă a fost o farfurie cu mâncare, el a fost bucuros să i-o dea lui Esau.

Așa este și cu orice om care a fost hotărât de Dumnezeu pentru Viața veșnică – el este gata să dea tot ce are în lumea aceasta ca să obțină acel drept de întâi născut.

Puteți să-l numiți cum vreți, puteți spune că și-a pierdut mințile sau că este un „holly-roller”, pe el nu-l va interesa nimic altceva decât să primească dreptul de întâi născut, care este mai prețios decât orice alt lucru în lumea aceasta. Oricât ar trebui să sufere, el este gata să treacă prin toate, numai să-l obțină.

O gândire firească vrea ca Dumnezeu să aducă dreptul de întâi născut jos, la nivelul ei, dar eu și toți creștinii născuți din nou, credem că L-am întâlnit la nivelul lui Dumnezeu.

Pe mine nu mă interesează ce trebuie să fac, ce trebuie să spun, sau cum trebuie să mă port, căci doresc un singur lucru: să-l am pe el, dreptul de întâi născut. El înseamnă pentru mine, mai mult decât popularitatea, înseamnă mai mult decât serviciul, înseamnă mai mult decât mama, soția sau copiii mei, înseamnă mai mult decât prietenii mei, sau decât orice altceva. Vreau să am acest drept de întâi născut și nu-mi pasă cât de mult trebuie să plătesc ca să-l am. Eu vreau să

Împlinesc toate cerințele lui Dumnezeu chiar dacă trebuie să cad la pământ; chiar dacă trebuie să alerg prin clădire, să vorbesc în limbi, sau să stau în cap, sau să mă port ca un nebun. Nu-mi pasă ce trebuie să fac, eu vreau să-l am oricum, pentru că este lucrul cel mai important.

Vedeți? Așa gândesc toți cei care au o gândire duhovnicească. Ei vor dreptul de întâi născut și asta este totul. Dar când îl primesc, se ajunge la aceeași situație ca în cazul lui Esau și Iacov: are loc o separare.

Dacă un om vrea să obțină, sau dacă obține dreptul de întâi născut, va trebui să se separe de lume, la fel ca Iacov. Aceasta înseamnă uneori să merg singur, dar dacă ești cu adevărat sincer și ai dreptul de întâi născut, nu-ți pasă de aceasta. Dacă vecinii nu te mai invită la ei, dacă nimeni nu mai vrea să aibă nici o legătură cu tine, ce mai contează aceasta? Cât timp ai dreptul de întâi născut, aceasta este cea mai mare realizare a vieții tale. Ce mai contează pentru mine aceste lucruri, câtă vreme am dreptul de întâi născut? Ce contează părerea oamenilor, sau ce spun ei despre mine, câtă vreme sunt pe calea spre cer și umblu prin Duhul?

Toți cei născuți din Duhul lui Dumnezeu, sunt călăuziți de El. Fiii și fiicele lui Dumnezeu sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu și umblă întotdeauna în lumina plăcută a sfințeniei și a curăției.

Dar Esau era firesc, era ca lumea, așa că dreptul de întâi născut nu avea nici o importanță pentru el. Gândul lui era că este religios, la fel ca tatăl și mama sa, și considera că aceasta este destul.

Acum priviți. Noi am observat că orice trezire a produs gemeni. Așa este. Din fiecare trezire ies gemeni: o mulțime de oameni firești și o mulțime de oameni duhovnicești. Da, orice trezire produce un Esau și un Iacov.

Ei merg o vreme împreună, după care cel firesc își zice: „Păi, aceștia încep să se

sfârșească, așa că mai bine mă separ de ei”, și astfel merge cu partea intelectuală. Cei firești doresc un păstor care să le vorbească despre lucruri plăcute. Ei nu vor un păstor umplut cu Duhul Sfânt, care să le vorbească Cuvântul așa cum este.

Este cum a spus Ioan: „Înfige securea în rădăcina pomului și lasă așchiile să sară unde vor.” Multe biserici ar vrea acest lucru afară, dar nu uitați: va veni o separare. S-a întâmplat în epoca metodistă, s-a întâmplat în epoca baptistă, s-a întâmplat în epoca pentecostală și se va întâmpla întotdeauna.

John Wesley a fost numit nebun pentru că protesta împotriva Bisericii Anglicane. El s-a ridicat și a luat poziție împotriva păcatelor și a lucrurilor pe care le făceau ei. Dar ce spune Cuvântul? „...toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniți.” (2Timotei 3.12). „Ferice de voi...”

Vedeți? Veți fi disprețuiți și respinși.

„Dacă pe Stăpânul casei L-au numit Beelzebul, cu cât mai mult vor numi așa, pe cei din casa Lui?” (Matei 10.25).

Se spune că într-o zi, Wesley mergea pe o potecă, iar în față venea unul dintre conducătorii Bisericii Anglicane. Wesley era un om mic de statură, în timp ce celălalt era un bărbat mare. Wesley a vrut să treacă pe lângă acel bărbat, dar nu a putut, așa că a zis: „Domnule, ați putea să-mi dați voie să trec?”

„Eu nu mă dau la o parte din față unui prost!” a răspuns celălalt. Atunci Wesley și-a scos pălăria, a trecut pe lângă el și a spus: „În schimb eu o fac întotdeauna.”

Ei bine, aceste diferențe au fost de când este lumea, începând cu Cain și Abel, primele ființe care s-au născut pe pământ, căci Adam și Eva au avut doi copii: unul de un fel și celălalt de alt fel: Cain și Abel, iar în textul nostru se vorbește

despre Esau și Iacov. De-a lungul timpului au existat tot timpul aceste două duhuri care se războiesc unul împotriva celuilalt, în biserici, dar la un moment dat trebuie să se ajungă la o separare.

Avraam și Lot au pornit în căutarea Cetății al cărei Ziditor era Dumnezeu, dar Lot avea un caracter firesc, așa că la un moment dat s-a ajuns într-o situație când Avraam a trebuit să se separe de el, ca să poată primi făgăduința. Vedeți? Era nevoie ca ei să se separe unul de celălalt.

Așa este și astăzi: voi trebuie să vă separați de lucrurile lumii și să umblați cu creștinii! Eu cred în părtășia creștinilor cu creștinii. Da, domnilor.

Nu este posibil să umblați cu cineva dacă nu sunteți înțeleși, dar mai întâi trebuie să vă înțelegeți cu Hristos. Apoi, veți vedea că orice om care este de acord cu Hristos, va fi de acord și cu voi.

În ce-l privește pe Avraam, el a trebuit să se separe de Lot înainte ca Dumnezeu să îl poată binecuvânta, deoarece Lot cel firesc era un membru căldicel.

El știa că Avraam locuia într-un cort, dar vedeți voi, religia lui era atât de căldică încât nu l-a întrebat pe înger: „Să mă duc cu unchiul meu, Avraam?” ci și-a zis: „Acolo jos, este o cetate mică. Voi merge și voi locui în ea.” Căci nu voia să aibă nimic cu Avraam.

Vedeți? Așa este și astăzi: indiferent ce vei face, cel firesc nu se va asocia cu cel duhovnicesc, așa cum apa nu se poate amesteca cu uleiul. De aceea biserica are nevoie de o curățire totală. Da, avem nevoie de o trezire de modă veche, avem nevoie de puterea Domnului, avem nevoie de bărbați și femei care să fie gata să vândă tot ce este din lumea aceasta și să ardă orice punte către lume.

Noi, predicatorii de astăzi, ar trebui să cucerim lumea, așa cum obișnuiau vecinii norvegieni să cucerească o țară. Când ajungeau cu corabia la țărm, ei coborau din ea, după care îi dădeau foc și o lăseau să ardă în urma lor, așa că nu aveau nici o cale de scăpare – biruiau sau mureau.

Așa ar trebui să facem și noi: să ardem orice pod și orice cale de scăpare; să vindem totul pentru Împărăția lui Dumnezeu și să mergem mai departe, căci nu este cale de întoarcere, nici pentru compromisuri.

Lui Dumnezeu nu-i plac cei care fac compromisuri. El nu vrea ca biserica Lui să arate ca lumea; nu vrea ca ea să se poarte ca lumea, nu vrea ca ea să aibă ceva din lume în mijlocul ei, ci vrea ca Evanghelia Sa să fie predicată lumii, pentru ca cei ce sunt ai Săi să fie chemați afară.

Dumnezeu vrea o separare, dar biserica vrea o amestecare. Ei vor un păstor care să nu fie prea sever și care să le spună numai lucruri plăcute. Nu vor unul care să sape adânc și care să tragă de pe ei pielea...

Dar fraților, tocmai un astfel de om ne trebuie!

Cu câțva timp în urmă am fost undeva și acolo am avut o vedenie în care am văzut o pisicuță care stătea pe o pernă, și pe care eu o mângâiam. Ei îi plăcea aceasta și torcea. Am observat că deasupra ei scris un nume. Privind-o, mă gândeam că e cea mai drăguță pisică pe care am văzut-o vreodată, căci dormea și torcea liniștită.

Și Duhul mi-a zis: „Mângâie-o invers”. Când am făcut aceasta, pisica și-a deschis ochii verzi și lucioși, și imediat am văzut că devine cel mai grozav monstru.

O, câtă vreme îi lași pe oameni să meargă oriunde vor, te vor lăsa să ai un somn bun, dar nouă nu ne trebuie un somn bun, ci avem nevoie de puterea Duhului

Sfânt să Se întoarcă în biserică, avem nevoie de Viața lui Isus Hristos cel înviat, care să ne curețe și să ne facă fapte noi, avem nevoie de un vin puternic, nu de un somn bun, căci somnul este pentru bebeluși.

Noi avem nevoie de o transfuzie de sânge, de puterea Duhului Sfânt care să curețe mădularele bisericii de viața păcătoasă.

Ce avem noi? Femei și bărbați care pretind că sunt creștini, apoi merg la dans, la petreceri lumești, fumează, joacă cărți, etc. iar femeile își taie părul, poartă pantaloni scurți sau lungi, iar apoi spun că sunt creștine. Aceasta arată că pe undeva este o slăbiciune, nu puterea lui Dumnezeu, de aceea, avem nevoie de o curățire.

Desigur, lupta este grea, dar eu cred că dacă ați fost hotărâți pentru viața veșnică, se va împlini și cu voi Cuvântul care spune:

„Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine.” (Ioan 6.37).

Voi spuneți: „Păi, eu sunt la fel de bun ca și tine.” Bine, frate, dar tu vei fi judecat prin lucrurile pe care le faci, căci ele dovedesc ce ești cu adevărat.

Un om mi-a spus odată: „Dacă sunt judecat după credința mea, sunt salvat. Dar dacă sunt judecat după faptele mele, sunt pierdut.”

Atunci eu i-am spus: „Faptele pe care le faci îți dovedesc credința.” Așa este.

Dacă-L iubești pe Domnul, vei face tot ce spune Dumnezeu și vei sta doar pe aceea, o, dar cel firesc, predicatorul intelectual, va spune: „O, copii, aceasta este fanaticism! Să nu-l credeți, căci nu este nimic acolo.”

Acesta este un somnifer bun, care vă va adormi. Dar un slujitor adevărat al lui Dumnezeu, va trage pielea jos de pe voi. Da domnule. El vă va scutura cu Cuvântul lui Dumnezeu și vă va spune ce este bine și ce este rău. Dacă nu face aceasta, eu nu i-aș da nici cinci cenți pe predică.

Orice om care se teme să spună adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că nu va mai avea ce mânca...Ce-i trebuie lui, este să intre într-o adunare adevărată și să primească umplerea Duhului, căci El îi va purta de grijă.

Oamenii care pot să lase totul și care-L urmează pe Domnul, au fost rânduiți mai dinainte de Dumnezeu pentru aceasta, de aceea lor nu le pasă ce părăsesc.

Acum, mulți metodiști, bapțiști, prezbitereni, ies afară. David DuPlesis vă poate spune mai multe decât mine, despre aceasta, pentru că este mai familiarizat. Dacă veți asculta mesajele lui, vă va spune că este un lucru cutremurător.

Fratele DuPlesis este bine cunoscut peste tot în rândurile grupărilor de intelectuali, și el vă poate spune cum, în aceste zile din urmă, Dumnezeu cheamă afară oameni din toate grupările: metodiști, bapțiști, prezbitereni, etc.

Dați-mi voie să vă spun ceva, prieteni pentecostali: „*Dumnezeu este în stare să ridice copiii ai lui Avraam, chiar din pietrele acestea.*” El Se mișcă și va avea o Biserică fără pată și fără zbârcitură. Va avea ceva peste care-și va putea pune mâinile și va spune: „Aceștia sunt ai Mei. Aceasta este Biserica Mea, poporul Meu. Ați văzut poporul meu?” Apoi va spune așa cum a spus despre Iov: „Nu este nimeni ca ei pe pământ, căci sunt fără prihană. Ei trăiesc pentru Mine și nu le pasă de lucrurile lumii, căci le-au lăsat de multă vreme în urmă. Dacă le spun: „Du-te!” se vor duce; și dacă le spun: „Vino!” vor veni!”

Voi nu puteți avea aceasta, nu puteți înțelege, până nu vă este descoperit, căci întreaga lucrare este zidită pe descoperire duhovnicească.

Voi trebui să auziți, s-o recunoașteți și apoi să acționați, căci unora le este descoperită, pe când altora nu.

De exemplu, orice om poate citi: „*Isus Hristos este același ieri, azi și în veci.*” dar cel firesc va spune: „Păi, într-un fel, El este același”, pe când cel duhovnicesc, va spune: „El este același în toate privințele.”

Isus a dat o însărcinare: „*Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură...*”

Iată semnele care-i vor însoți pe cei ce vor crede...” (Marcu 16.15, 17a).

Cel firesc va spune: „Aceste cuvinte au fost pentru apostoli.” dar cel duhovnicesc va spune: „*El este același ieri, azi și în veci.*” Da.

Poporul Lui este un popor ciudat, este un popor duhovnicesc, un popor separat, căci însăși cuvântul „biserica” înseamnă „cei chemați afară”. Deci Dumnezeu Și-a chemat poporul afară, ceea ce înseamnă că l-a chemat afară din lume, deci nu mai trebuie să stea în lume. Separați-vă de lucrurile lumii!

Biblia spune că dacă iubiți lumea și lucrurile din ea, dragostea lui Dumnezeu nu este în voi. (1 Ioan 2.15). Nu contează cât de bun membru ești, căci aceasta nu are nimic a face cu problema noastră.

Noi trebuie să aparținem Bisericii, dar mai întâi este nevoie să intrăm în Biserica întâilor născuți, adică să ne naștem în Biserica lui Dumnezeu.

Noi am văzut că atunci când vine descoperirea, omul o aude, recunoaște că este Dumnezeu și acționează (mă refer la omul duhovnicesc), dar omul firesc spune:

„Prostii!” și se îndepărtează.

Gândiți-vă acum la zilele lui Noe.

Într-o zi, pe când se afla în câmp, căci era fermier, a auzit glasul lui Dumnezeu care i-a spus: „Va ploua de sus și tot pământul va fi acoperit cu apă. Voi distruge toată lumea aceasta rea, trebuie să-i pun capăt.”

Vi-l puteți imagina pe Noe mergând sus și spunând: „Păi, s-ar putea să plouă, așa că ar fi bine să construiesc o arcă.”? Nu, el nu putea vorbi așa, pentru că a primit descoperirea Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă L-ar fi luat doar așa, când primul batjocoritor ar fi spus: „Auziți ce vorbește acest holly-roller bătrân”, ar fi pus totul deoparte și ar fi spus: „Gata, renunț!”

Așa fac oamenii când vorbești cu ei. Îți spun imediat: „Păi, am început bine, dar diavolul m-a făcut să merg înapoi!” Însă nu diavolul a făcut aceasta, ci voi singuri, pentru că orice om care vine de la Dumnezeu, trebuie să fie ispitit și încercat. Cu siguranță. Și un credincios adevărat, când aude Cuvântul lui Dumnezeu, îl recunoaște și acționează în totul după El.

Desigur, batjocoritorii au venit tot timpul la Noe, dar pe el nu l-a interesat ce spuneau ei, ci a continuat să construiască arca. De ce? Pentru că era sigur că acela era Cuvântul lui Dumnezeu. L-a recunoscut și a acționat ca atare. Vedeți? El a acționat, iar lucrurile s-au întâmplat întocmai, pentru că așa a spus Dumnezeu. Sigur că da.

Vi-l puteți imagina pe Moise spunând: „Păi, eu zic să ne întoarcem din nou în Egipt, pentru că am studiat psihologia și cred că pot să-l înfrunt pe bătrânul Faraon. Cred că pot să iau încă o diplomă, ceva deosebit.”?

Vi-l puteți imagina pe Moise spunând aceasta, când gândirea intelectuală pe care a avut-o la început i-a creat numai necazuri?

Vedeți? Problema bisericii de astăzi este că întră din nou în acea stare a gândirii firești.

Ați știut că Moise a fost un misionar?

Un bărbat misionar mi-a spus că biserica lui îl va trimite în misiune, dar mai întâi trebuie supus unui examen psihic, ca să vadă ce putere de gândire are și dacă este într-o stare mintală corespunzătoare.

Vi-l puteți imagina pe Moise spunând: „Mai întâi voi merge să consult psihiatrul, ca să vadă dacă pot merge din nou în Egipt sau nu.”

Aceasta nu se întâmplă doar în lumea bisericilor, ci chiar și printre penticostali.

Vi-l puteți imagina pe Moise stând în fața psihiatrului, ca să afle dacă poate pleca în Egipt, după ce a auzit glasul Domnului însărcinându-l? Nu, domnilor. Nici un om nu trebuia să facă aceasta, pentru că nu psihiatrii îi cheamă pe oameni, ci Dumnezeu este Cel care face chemarea, Duhul Sfânt.

Când biserica ajunge în starea aceasta, este într-o situație mizerabilă. Da, domnilor. Și ajunge așa, pentru că este intelectuală și nu duhovnicească.

Cel ce cheamă un om și face din el un misionar, este Dumnezeu. Biblia spune că aceasta este prima slujbă din cadrul bisericii: slujba de apostol, adică misionar. Apoi sunt: prorocii, învățătorii, evangheliștii, etc. (Efeseni 4.11).

Dumnezeu nu a așezat în biserică o asociație medicală, ci Duhul Său cel Sfânt a așezat în cadrul bisericii, misionari, păstori, prooroci, învățători și evangheliști. Ei au fost puși în slujbă de Dumnezeu, de aceea nu trebuie să stea în fața nici unui psihiatru. Slujitorii Lui nici n-au stat și nici nu vor sta vreodată.

Dumnezeu dă un mesaj unui om. El îl aude, și recunoaște că este Dumnezeu, apoi acționează conform Lui. Nu este treaba nimănui, ci este doar treaba Lui. Dumnezeu îl trimite în lucrarea Sa, deci este în slujba Împăratului, așa că oricine ar trebui să facă loc pentru Împărat. Așa este.

Dacă mergeți în Anglia și aveți un mesaj din partea reginei, fiecare polițist va devia traficul ca să poți trece, pentru că te afli în slujba reginei. Așa este.

Orice țară are un conducător, și câtă vreme sunteți în slujba lui, aveți cale deschisă.

Fraților, dați-mi voie să vă spun ceva: chiar dacă cineva vrea să recunoască, sau nu, noi avem cale deschisă. Așa este. Duhul Sfânt vă va da cale liberă, deci ridicați-vă capetele și mergeți înainte. Amin.

Frate Sullivan, eu mă simt în seara aceasta la fel ca Iosua și Caleb, când au spus:

„Suntem mai mult decât în stare...”

Suntem mai mult decât în stare să avem o trezire ca la Rusalii, pentru că Dumnezeu a făgăduit că: *„în zilele din urmă, voi turna Duhul Meu peste orice făptură.”* (Fapte 2.17). Da, noi suntem mai mult decât în stare să o facem!

Chiar în seara aceasta, aici, sunt tot felul de daruri, prin puterea lui Dumnezeu dar

problema este cu noi: că ne cam tragem înapoi. Stați pe ele, (Amin) și nu uitați că Dumnezeu nu are nevoie de lași.

Iosua a spus: „Stați puțin! Acești credincioși de graniță au gustat din struguri și totuși se tem că nu vom putea lua țara, dar Dumnezeu ne-a făgăduit-o cu 400 de ani în urmă, că ne-o va da. Deci, suntem mai mult decât în stare s-o luăm în stăpânire.”

Și noi știm, că s-au dus și au luat-o, dar nici unul din cei care au cârtit, nu au intrat. Mai mult, Isus a spus despre ei: „...*au murit*” (Ioan 6.49), ceea ce înseamnă că au fost separați, despărțiți de Dumnezeu pentru totdeauna.

Evreii l-au spus: „*Părinții noștri au mâncat mană în pustie...*” (v.31), dar El le-a răspuns: „*Părinții voștri au mâncat mană în pustie, și au murit.*”

Eu sunt Pâinea vie care S-a coborât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac...” (v.49,51). Amin.

Ce hrană diferită avem astăzi!

Buddy Robison a spus odată: „Lăsați-mă să lupt cu diavolul câtă vreme mai am un dinte în gură, ca să-l pot mesteca.”

Vedeți, ridicați-vă și luptați împotriva lui.

Poate zici: „Frate Branham, eu nu pot să mă las de fumat.” Aceasta arată că nu cunoști adevăratul Remediu, că nu ai descoperit încă adevărata Cură. Primește-L însă pe Duhul Sfânt în inima ta și atunci vei reuși.

David vorbea în Vechiul Testament despre „mierea din stâncă”. În vremea aceea, păstorii purtau în traistă puțină miere, iar când li se îmbolnăvea vreo oaie, luau din acea miere și o puneau pe o piatră de var, după care o dădeau la oaie s-o lingă. Astfel când oaia lungea mierea, lungea și var din acea piatră și se vindeca.

Fraților, și eu am aici, în traistă, o mulțime de miere, pe care o voi pune pe Stânca Hristos. Nu pe altceva, ci pe Isus Hristos, iar voi, oile bolnave, puteți veni s-o lingeți. Și în timp ce lingeți mierea, ridicați-vă mâinile și lăudați-L pe El. Da, așa să faceți, căci o dată cu mierea veți lua și puțină „piatră de var”, care vă va da puterea vindecătoare a lui Dumnezeu, iertarea păcatelor și botezul cu Duhul Sfânt.

În timp ce veți lunge mierea, vi se va întâmpla ceva: vă veți separa de lucrurile lumii, pe care le veți numi un gunoi, și veți trăi doar pentru Hristos. Sigur că da.

Moise nu a trebuit să meargă la vreo școală, nici să stea în fața vreunui psiholog, ca să afle dacă este în stare să meargă în Egipt. El a văzut Stâlpul de Foc într-un rug aprins și a auzit o Voce care-i vorbea din El și-i spunea: *„Am auzit strigătele poporului Meu și Mi-am adus aminte de legământul Meu cu ei, așa că am venit să-i izbăvesc.”*

Moise a recunoscut imediat că Cel ce-i vorbea era Dumnezeu, a recunoscut că era Cuvântul Său.

Acum când noi vom vedea că se întâmplă tot felul de lucruri, le verificăm prin Cuvânt, căci dacă Dumnezeu face o promisiune, trebuie s-o și împlinească. Amin.

O, cât îmi place aceasta, fraților.

Dumnezeu îi spusese lui Avraam că poporul lui va fi rob în într-o țară străină, timp de 400 de ani, după care El îl va scoate de acolo cu mână puternică, iar Avraam a

știut că așa va fi.

Și iată că 400 de ani mai târziu, Moise a auzit acel Glas care-i vorbea, dovedind că El este în lucrare și că Scriptura este adevărată. Amin.

Dumnezeu a dat o făgăduință și în ziua de Rusalii, când după cuvântarea lui Petru, oamenii au întrebat: „*Fraților, ce să facem?*”

Atunci, tot Petru le-a spus:

„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.

Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.”
(Fapte 2.38-39). Aleluia!

Văd o biserică vorbind în limbi, strigând, lăudând pe Dumnezeu, proorocind și făcând semne mari și minuni, iar când privesc în Scriptură: este o făgăduință.

Am auzit, am recunoscut și am intrat în acțiune. Amin.

Eu sunt în acțiune de 31 de ani, fraților. Glorie! Mă simt bine, mă simt plin de bucurie, (Amin) căci El m-a pus în lucrare. Aceasta o face Duhul Sfânt.

Poate întrebați: „Ce trebuie să fac?”

Un singur lucru: să te predai, căci de restul Se va îngriji El.

Eu am intrat în acțiune, Moise a intrat în acțiune. Și nu uitați: aceasta vă va face să vă purtați ciudat, uneori.

Vă puteți imagina un bărbat bătrân de 80 de ani, cu plețele albe căzute pe umeri, cu un cioc de toiag vechi în mână, pășind alături de un măgar, pe care stătea nevasta lui cu copilașul în brațe? Văzându-l, unii din păzitorii de vite îl întrebau:

„Unde mergi, Moise?”, iar el le răspundea:

„Mă duc jos, în Egipt, să-l biruiesc.”

Ce ridicol sună aceasta pentru gândirea firească!

Când auzeau ce spune, acei oameni se gândeau: „Bietul Moise, credem că l-a ars prea tare soarele.”

Nu, poate că soarele nu a ajuns atât de fierbinte, dar el s-a întâlnit cu Stâlpul de Foc care Se afla în acel rug aprins.

Vă amintiți, desigur, că Isus a spus odată: *„Adevărat, adevărat vă spun, că înainte să se nască Avraam, sunt Eu.”* (Ioan 8.58). Așa este.

Dacă ați observat, Dumnezeu dă o făgăduință, iar când vine Duhul Său, o împlinește.

Mai întâi îl auziți predicând, apoi recunoașteți că este adevărul lui Dumnezeu, și intrați în acțiune.

Când cel firesc vă vede făcând aceasta, se gândește că ați luat-o razna, căci pentru el, faptul că Moise, un singur om, s-a dus să cucerească Egiptul, este o nebunie. Este ca și cum ai spune că un singur om s-a dus să cucerească Rusia. Păi, sigur că e ciudat. Dar lucrul cel mai ciudat este că l-a cucerit. De ce? Pentru că a auzit Glasul care trebuie, l-a recunoscut și l-a ascultat.

Tu spui: „Eu nu pot s-o fac!”

Ba da, poți. Dacă îți vorbește Dumnezeu, recunoaște că este făgăduința Lui, intră în acțiune și atunci vei vedea ce face El, și vei birui.

Ologul spune: „Eu nu pot umbla.”

Ba da, poți, pentru că așa a spus Isus. Amin.

„...orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.”
(Marcu 11.24).

Poate omul bolnav de cancer spune: „Eu nu voi mai trăi!” Ba vei trăi, pentru că așa a spus Dumnezeu.

Ei îl întrebau pe Moise: „Și zici că te duci să cucerești Egiptul? Păi, este imposibil să reușești!”

„Mă voi duce, oricum”, a răspuns el.

„Dar ce arme vei folosi?”

„Toiagul acesta.” Un ciot strâmb. O, vai!” Dar așa i-a poruncit Dumnezeu, iar când El spune ceva, o gândire duhovnicească o prinde imediat și asta este totul.

El nu trebuie să fie supus unui examen medical de psihiatrie ca să i se stabilească capacitatea mintală, căci dacă Dumnezeu i-a spus ce are de făcut, asta-i tot. De aceea a putut merge înainte.

La fel este cu orice credincios. El crede tot ceea ce spune Dumnezeu, crede că Biblia este Cuvântul Său.

Când au început penticostalii, acum 50 de ani, celelalte biserici au spus despre ei că sunt o grămadă de idioți și că totul se va încheia în 24 de ore. Dar focul din mijlocul lor nu s-a stins, ci s-a aprins mai tare, iar acum au cei mai mulți convertiți într-un an. De ce aceasta? Pentru că oamenii sunt în clocot. Ei au fost la rugul aprins, au auzit, au recunoscut și au acționat conform Cuvântului Său.

Pe ei nu-i interesează cum sunt numiți; nu le pasă dacă trebuie să predice pe stradă sau într-un hambar. O vor face oriunde, pentru că au recunoscut că este Dumnezeu.

Ei nu au acționat pe această bază, iar Duhul Sfânt a venit. Inimile lor ard de râvnă și trebuie să meargă fie că sunt tineri, fie că sunt bătrâni. De ce? Pentru că au fost chemați de Dumnezeu și asta-i tot.

Când era pe Muntele Carmel, înconjurat de proorocii lui Baal, care se rugau: „*Baale, auzi-ne!*”, Ilie a spus simplu: „*Apropiați-vă de mine!*” după care a dres altarul, a pus lemnele pe el, a junghiat vițelul, după care a turnat patru găleți de apă peste ele.

Poate că ceilalți se gândeau: „Bietul bătrân, desigur ceva nu este în regulă cu el.”

Dacă nu i-ar fi vorbit Dumnezeu, poate că și Ilie ar fi spus: „Stați puțin! Ar trebui să fiu sigur că fac bine. Poate că nu va veni focul din cer.”

Nu cred că vi-l imaginați pe Ilie spunând asta, deoarece lui îi vorbise Dumnezeu și-i spusese tot ce trebuie să facă. Astfel, a auzit Glasul lui Dumnezeu și a acționat ca atare, pentru că L-a recunoscut.

El a spus: *„Umpleți patru vedre cu apă și vărsați-le pe arderea de tot și pe lemne.”* (1 Împărați 18.33). *„Eu știu că focul va cădea.”*

De ce? Pentru că avea lucrurile puse în ordine. A auzit, a primit și a acționat așa cum i-a spus Dumnezeu.

Dacă vă îndoiiți că Dumnezeu vă va da Duhul Sfânt, ascultați, recunoașteți, veniți aici sus și veți vedea dacă vă va da sau nu ceea ce cereți.

Veniți cu o inimă curată, sinceră și predată, credeți din toată inima și veți vedea ce se va întâmpla. Da, domnilor.

Acolo nu este o concepție intelectuală, nu este ceva mintal, ci, dacă Dumnezeu vă cheamă, acolo jos, în inima voastră, sunt atât de sigur că vă va umple cu Duhul Sfânt, pe cât de sigur sunt că numele meu este Bill Branham.

Da, el o va face cu siguranță, dacă veți acționa după ce ați auzit și ați recunoscut că este Dumnezeu. Dar cât timp spuneți: „Păi s-ar putea să nu fie chiar așa. Poate că predicatorul mi-a spus ceva greșit...” nu veți primi nimic.

Cineva mi-a trimis odată o scrisoare în care spunea: „Frate Branham, noi credem cu toții că ești prorocul lui Dumnezeu. Cât timp Duhul Domnului este peste tine și ai deosebirea duhurilor, spunându-le oamenilor toate aceste lucruri, ești proroc, dar învățătura ta este groaznică.”

O, frate, tu nici măcar nu știi ce înseamnă cuvântul „proroc”. La cine vine Cuvântul lui Dumnezeu? La proroc. Ce înseamnă a fi proroc? Prorocul nu este doar un văzător sau cineva care poate spune dinainte ce se va întâmpla, ci el este slujitorul căruia i-a fost dată tălmăcirea Cuvântului divin, ca să-l ducă la oameni. Absolut. Glorie!

Cum puteți fi atât de dogmatici? Dacă gândiți așa, dovediți că sunteți firești. Voi aveți un mic crez, sau citiți puțin din catehism, dar când ajungeți la Cuvântul lui Dumnezeu nu știți despre El mai mult decât știe un hotentot despre o noapte egipteană. Acesta-i adevărul.

Duhul Sfânt pune mărturii, Dumnezeu trimite semne și minuni de aceea se găsește vindecare divină printre penticostali. Ei au primit Duhul Sfânt și posedă Ceva care le spune că Dumnezeu este real, de aceea privesc în sus și cred.

Acesta este motivul pentru care oamenii ies afară de la metodiști și de la bapțiști; ei au fost chemați de Dumnezeu, așa cum spune Biblia: *„Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine.”* (Ioan 6.37). Aleluia! Așa este. Dumnezeu bate, iar voi trebuie doar să-l răspundeți.

Ilie a spus: *„Doamne, eu am făcut totul după Cuvântul Tău: Ți-am auzit Glasul, am recunoscut că ești Tu și am acționat. Încă nu a căzut nici un foc, dar aici este jertfa, aici este apa, aici sunt pietrele, aici este totul. Toți sunt împotriva mea, sunt singur, dar acționez.”* Amin.

Voi spuneți: „Mama a spus că dacă merg la adunare, mă va alunga de acasă. Tata

a spus că va veni și mă va scutura, apoi mă va scoate afară din adunare, dar, Doamne, iată-mă aici. Am auzit, am recunoscut și acționez.” Amin.

„Soțul mi-a spus că mă va alunga de acasă.”

„Soția mi-a spus că nu va mai veni acasă.”

Ce importantă are? Tu ai auzit, ai recunoscut și acționezi. Amin.

Mie nu-mi pasă ce spun vecinii sau altcineva, am auzit, am recunoscut și am acționat. Amin.

Ilie a spus: *„Doamne, am făcut toate acestea după porunca Ta. Mi-ai vorbit, iar eu Te-am ascultat, Te-am recunoscut și acționez. Fă deci, să se cunoască în Israel că am spus Adevărul și că Acesta ești Tu.”* După ce a spus aceste cuvinte, a venit focul.

Voi pregătiți doar lucrurile. Ascultați Cuvântul Său și fiți încredințați că este o făgăduință a lui Dumnezeu.

Dumnezeu a făgăduit lui Ilie că va face acel lucru și pentru că el a crezut, nu au fost suficienți de mulți preoți în țară, ca să-l lămurească că nu-i așa. El L-a auzit pe Dumnezeu, a recunoscut că este El și a acționat exact așa cum i s-a poruncit.

Așa trebuie să faceți.

Frați denominaționali, interconfesionali o, dacă ați putea recunoaște că trăim în timpul din urmă, chiar înainte de venirea Domnului! Dacă v-ați da seama că

bisericile voastre s-au amestecat și că cei firești și cei duhovnicești sunt în acest mare conflict!

Acesta este motivul pentru care Dumnezeu vă cheamă afară dintre metodiști, bapțiști, catolici, prezbitiereni. El merge mai departe și vrea să vă dea Duhul Sfânt. Acționați, deci.

Dacă am putea vedea acest lucru, am începe noi adunări de trezire și nu am mai pleca de aici. Așa este. Ar fi un timp minunat.

O, dacă am putea auzi și dacă am recunoaște făgăduința lui Dumnezeu care spune: *„În zilele din urmă, zice Domnul, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură.”* (Fapte 2.17).

O, dacă ați putea recunoaște că Dumnezeu a făgăduit că: *„aceste semne îi vor urma pe cei ce cred”*, indiferent ce spune lumea intelectuală despre aceasta.

Nu vă uniți cu ei, pentru că voi ați auzit, ați recunoscut că este Cuvântul lui Dumnezeu din Biblie și ați acționat conform Lui.

Îmi amintesc că tatăl meu m-a dat afară din casă, spunând: „Aici nu te vei mai purta așa!”, pentru că aveam Duhul Sfânt și Ceva ardea în inima mea; pentru că am auzit, am recunoscut și am acționat. Da, am recunoscut că Dumnezeu a făgăduit că va turna Duhul Său peste orice făptură și că semnele Lui îi vor urma pe cei ce vor crede, căci făgăduința aceasta este și pentru noi, care eram departe. Și eu am fost unul dintre ei.

Purtam ochelari cu sticla groasă și aveam probleme cu capul din cauza astigmatismului, dar deși eram doar un băiat, credeam în vindecarea divină. De ce? Pentru că am auzit și am recunoscut că era făgăduința lui Dumnezeu.

Astfel, m-am dus la biserica mea baptistă și i-am spus păstorului:

„Ai untdelemn, pentru ungere?”

„Dar ce vrei să faci cu el?” m-a întrebat.

„Vreau să fiu uns.”

„De ce?”

„Pentru că sunt bolnav.”

„Dar ce probleme ai?”

„Mă simt atât de rău cu ochii, că abia mai văd. Dacă-mi dau jos ochelarii, am astigmatism,” am spus eu.

„O, Billy...,”

„Nu-i nici o problemă, căci dacă nu ai untdelemn îți aduc eu.” Și m-am dus, i-am adus ulei, iar el m-a uns. Când a făcut aceasta, am spus: „Aleluia!” și am plecat.

Asta a fost tot.

Medicul mi-a spus că dacă iau doar o gură de hrană consistentă, voi muri, pentru că stomacul meu este numai un ulcer sângerous.

Când m-am dus acasă, aveam la masă fasole cu pâine de cereale, voi știți, ca oamenii săraci. Până atunci, în casa noastră nu s-a cerut niciodată binecuvântarea la masă, dar atunci am spus: „Vreți să vă plecați capetele pentru un minut?” Mama și tata m-au privit ciudat, dar eu am spus: „Dumnezeule, eu nu știu să mă rog, dar cred că Tu m-ai vindecat, pentru că am fost uns pe baza Cuvântului Tău.”

Mama pregătise pentru mine niște suc de prune, căci de un an încoace, mâncam numai suc de prune și biscuiți din tărâțe.

Ea m-a întrebat: „Ce vrei să mănânci?”

„Pâine cu fasole”, am răspuns eu. „Și dă-mi și o bucată de ceapă.”

Auzind ce vreau, mama a crezut că mi-am pierdut mințile. A chemat doctorul, iar el a spus că imediat ce mâncarea va ajunge în stomac, mă va omorî, pentru că voi face o indigestie.

„Aceasta o spune medicul, am zis eu, dar în ce mă privește, am auzit, am crezut și am acționat ca atare.” Aleluia! Așa este.

Eu am recunoscut că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, iar în ea scrie că: *„rugăciunea făcută cu credință îl va mântui pe cel bolnav.”* (Iacov 5.16). Tot Biblia spune: *„...orice veți cere de la Tatăl Meu, în Numele Meu, vi se va da.”* (Ioan 15.16b).

Acestea sunt cuvintele spuse de El, iar eu am recunoscut că ele sunt Cuvântul lui Dumnezeu și am acționat. O, Doamne și ce s-a întâmplat!

Desigur, așa a făcut și Ilie, așa a făcut și Moise, așa a făcut și Noe.

Voi știți că la început, Ioan Botezătorul a fost recunoscut de oameni ca fiind un proroc bun, dar după ce a spus că Omul acela, despre care se credea că este un copil nelegitim, ar fi Mesia, lucrurile s-au schimbat.

Apoi, când Isus a început să îi mustre, preoții i-au spus lui Ioan: „Păi, Ioane, ar trebui să retractezi tot ce-ai spus, căci Omul acesta rupe toate comunitățile noastre, prin faptul că învață că va veni un botez al Duhului, că nu se va mai da jertfă și multe alte lucruri de felul acesta.”

Ioan spunea: „Cel ce mi-a spus în pustie: *„Du-te și botează cu apă, mi-a spus și că Acela peste care voi vedea pogorându-Se Duhul și oprindu-Se, este Cel ce botează cu Duhul Sfânt.”* (Ioan 1.33).

El mai spunea: „Aceasta-i tot ce fac eu. Am auzit acel Glas în pustie, L-am recunoscut ca fiind Dumnezeu și m-am dus să botez. Da, eu fac numai ce mi-a spus El.” Amin.

Vedeți? El a auzit, a recunoscut și a intrat în acțiune.

De aceasta are nevoie Biserica, pentru că Îl recunoaștem, dar ne temem să acționăm.

Aceasta este problema și cu bolnavii. Seara trecută, Duhul a venit printre noi, așa că am spus: „Puneți-vă mâinile unii peste alții. Câți cred?” Și toată lumea a ridicat mâna. Dacă credeți, trebuie să intrați în acțiune. Lăudați-L pe Dumnezeu și pășiți, intrați în acțiune. Asta-i tot.

Tu spui: „A trebuit să iau atât de multe medicamente!” O, da, a trebuit, dar acum nu mai ai nevoie de ele. Vedeți? Intrați în acțiune. Credeți din toată inima și mergeți înainte fără să vă opriți.

Ioan spunea: „Eu fac numai ce mi-a spus Domnul, pentru că am recunoscut că este El. Am avut o naștere ciudată, iar de la nouă ani am trăit în pustie. Apoi, El m-a trimis să botez cu apă dându-mi un semn:

„Acela peste care vei vedea Duhul pogorându-Se și oprindu-Se, este Cel ce botează cu Duhul. Sfânt.”

El mai spunea: „Eu nu am văzut asta la nici unul din preoți. Pentru ei nu s-a auzit nici un Glas din cer care să spună: *„Acesta este Fiul Meu prea iubit; de El să ascultați.”* Nu, eu nu am auzit niciodată să se spună așa ceva, despre ei, de aceea L-am recunoscut pe El ca fiind Fiul lui Dumnezeu. Eu fac numai ce am auzit, pentru că am recunoscut că El e Dumnezeu.” Amin.

Isus, la rândul Său, a spus că face numai ce-l arată Tatăl. Ioan 51.9 spune:

„Adevărat, adevărat vă spun, că Fiul nu poate face nimic de la Sine; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.”

Cu alte cuvinte, El L-a auzit pe Tatăl vorbind, a știut că este El și a acționat cum l-a poruncit.

Vedeți? Voi auziți, recunoașteți și apoi acționați.

Acesta este motivul pentru care S-a dus roată prin Samaria, și a găsit-o pe femeia aceea de la fântână.

Cum de S-a dus prin Samaria, când era în drum spre Ierihon? Vedeți? El S-a dus prin Samaria pentru că Tatăl l-a spus: „Du-Te acolo și așteaptă la fântână.” Aceasta a fost tot ce trebuia să facă: să stea și să aștepte.

Și iată că a venit o femeie, iar Tatăl I-a spus: „Aceasta este femeia cu care vreau să vorbesc. Vino să vorbesc cu ea.”

El S-a dus, a vorbit cu ea, iar în final a descoperit care era problema ei. Vedeți, a auzit și a știut că era Tatăl, așa că a acționat exact cum I-a spus Dumnezeu. Amin.

O, dacă am putea face și noi așa!

O sută douăzeci de oameni s-au dus în camera de sus, din cauza prigonitorilor. Pot să-mi imaginez ce spuneau oamenii despre ei: „Știți ceva? Acolo sus, stau împreună, o mulțime de holly-rollers, de vreo zece zile.”

„Dar ce mănâncă?”

„O, ei postesc.”

Da, ei posteau și erau în așteptare.

„Bine, dar stau acolo de atâtea zile și au ușile baricadate, pentru că cineva a vrut să intre, dar nu a putut.”

„Lăsați-i să stea acolo până mor de foame, dacă așa vor!”

Aceasta era gândirea firească. Totuși, ei erau foarte religioși, căci Biblia spune că în ziua de rusalii, în oraș erau o mulțime de oameni cucernici, grămada lui Esau.

Dar vedeți? Mulțimea lui Iacov era acolo sus și aștepta, pentru că L-au auzit pe

Dumnezeu spunând: „Rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus.” (Luca 24.49), căci „veți primi o putere de sus, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în toată Samaria, și până la marginile pământului.” (Fapte 1.8).

Dar ce li s-a cerut mai întâi? Să aștepte. Să meargă în Ierusalim și acolo să aștepte până primesc făgăduința.

Poate ei au spus: „Doamne, Tu ne-ai chemat. Nu este de-ajuns?”

„Ba da, este bine.”

„Ne-ai dat putere să scoatem draci. Nu este bine?”

„Ba da, este bine, dar vreau să mergeți acolo sus și să așteptați.”

Ei au auzit când Dumnezeu le-a spus aceste cuvinte și au recunoscut că nu le spunea un om care se născuse nelegitim, ci Dumnezeul cel viu arătat în trup printre noi. Da, ei au recunoscut că este El, de aceea au plecat la Ierusalim să aștepte. Vedeți? Ei au ascultat și au intrat în acțiune. Și știți care a fost rezultatul? Când a venit puterea de sus, au început să se clatine ca niște oameni beți și să vorbească în limbi.

O, aceasta a fost o priveliște groaznică pentru oameni, căci mulți ziceau: „Sunt plini de must!”

Pavel, ascultând de porunca Domnului, a pornit spre Roma, așa că iată-l pe o corabie aflată în mijlocul mării. După mai multe zile de călătorie, Pavel a fost înștiințat de Dumnezeu că sunt în primejdie, iar el le-a spus corăbierilor, dar

sutașul a ascultat mai mult de cârmaci și de stăpânul corăbiei decât de cuvintele lui Pavel.

Vedeți? Stăpânul corăbiei era un intelectual; el știa mai multe despre mare decât Dumnezeu și nu a putut crede ce a spus prorocul lui Dumnezeu.

Astfel, au hotărât să navigheze mai departe și iată că acum se aflau pe mare de 14 zile, iar soarele și stelele nu se mai arătaseră de multă vreme. Furtuna era atât de puternică încât pierduseră orice nădejde de salvare. Curând au fost nevoiți să arunce în mare toată încărcătura, ca să ușureze corabia.

Mi-l pot închipui pe Pavel plimbându-se în jos și-n sus și zicând: „Doamne, probabil voi veni la Tine pe mare.” Apoi, în dimineața următoare, a început să alerge pe punte, târându-și lanțurile după el, cu mâinile legate, sărind și strigând ca un isteric: „Aleluia! Întăriți-vă, îmbărbătați-vă și slăviți-L pe Domnul!”

Care era problema cu acest evreu cu nasul încovoiat?

„Ce s-a întâmplat, Pavele?”

„Îmbărbătați-vă, luați și mâncați ceva și fiți cu voie bună, pentru că nici unul dintre voi nu va pieri și nu va fi altă pierdere decât a corăbiei.”

„De unde știi atât de sigur aceasta, Pavele? Poate ai postit prea mult și din cauza aceasta ți s-a tulburat gândirea și delirezi!”

„O, nu, nu delirez, ci un înger al lui Dumnezeu, al căruia sunt eu, și căruia îi slujesc, mi s-a arătat azi noapte și mi-a zis: „*Nu te teme, Pavele!*” Aleluia! „*Nici o viață nu se va pierde!*” (Fapte 27.22-24). „Eu cred cuvintele îngerului și cred că se va

întâmpla cum a spus El.”

Pavel a auzit, a recunoscut că este Dumnezeu și a acționat înainte ca să se întâmple ceva.

Soarele, luna și stelele nu se mai arătase de multe zile; corabia era gata să se ducă la fund, iar Diavolul stătea pe fiecare val și își zicea satisfăcut: „Cu următorul val, sunt ai mei!”

Dar Îngerul l-a alungat de acolo. O, Doamne!

Pavel a auzit, a recunoscut și a acționat. El spunea: „Aleluia! Suntem ca și pe mal!” De ce? Pentru că așa a spus Dumnezeu. Totul s-a sfârșit, pentru că așa a spus El.

Vedeți? Așa a fost mereu și așa vor merge lucrurile întotdeauna: auzind, recunoscând și acționând.

Acum vreau să vă spun câteva cuvinte aspre, la care vreau să luați aminte.

În timpul în care trăim noi, toate aceste puteri zgâlțâie lumea. Acesta este motivul pentru care vezi atâția oameni nervoși, și pentru care instituțiile de boli nervoase sunt pline. Printre oameni este o mare strâmtorare, dar ei nu înțeleg despre ce este vorba. Problema este că aceste puteri ajung la un capăt, deci totul este la sfârșit.

Priviți aici. Să luăm exemplul politica din țara noastră. Totul se derulează conform Scripturii. Politica este putredă pe toate părțile. Priviți numai la legile guvernamentale. Îi poți cumpăra pe toți cu 10 dolari. Da, depinde doar pe cine cunoști.

Priviți la partea educațională; priviți la știință, care a înaintat atât de mult încât au rupt atomii și moleculele, dar toate cuceririle ei, au fost folosite pentru a distruge relațiile dintre națiuni. De aceea, este atâta tulburare între națiuni. Dar tocmai aceasta spune și Biblia: *„un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății.”* (Matei 24.7).

Fiecare țară mică se teme. Rusia ar trimite imediat o bombă înapoi dacă nu s-ar teme că trimitem și noi una. Așa este.

Nimeni nu știe ce să facă, pentru că suntem la capătul drumului. Știința este la capătul drumului, biserica este la capătul drumului. Biserica firească se îndreaptă spre Federația Bisericilor. Exact așa este.

Dar și Biserica duhovnicească este la capătul drumului. Ea se îndreaptă spre Capul Isus Hristos, care va veni curând. Ea se adună acum, pentru că Domnul Isus, Căpetenia Bisericii, vine s-o ia.

Ce va face El? Îi va învia pe sfinții adormiți, îi va transforma pe cei vii, și le va da tuturor un trup proslăvit. Aleluia!

Eu mă bucur că ea se adună, și o face pentru că la sfârșitul timpului se vor întâmpla două lucruri mari: se va pune pecetea lui Dumnezeu și semnul fiarei.

Orice frate știe că Pecetea lui Dumnezeu este botezul cu Duhul Sfânt. Efeseni 4.30 spune: *„Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluitți pentru ziua răscumpărării.”*

O, știu că vi se pare că mă port ciudat, dar eu mă simt bine. Doamne, ne apropiem de sfârșit.

Vă mai amintiți ce este „semnul fiarei”? Semnul fiarei este primit de Esau cel firesc, când respinge dreptul de întâi născut.

Nu a plâns Esau cu amar încercând să primească înapoi dreptul de întâi născut și binecuvântarea pierdută, dar nu a mai fost posibil?

Când respingi Duhul Sfânt, tu te pecetluiești în afara harului lui Dumnezeu. Amin.

Poate ziceți: „Frate Branham, când ne spui ce boli avem, ești un proroc, dar acum...”

Sunt aceeași persoană. Așa este. Vă spun doar ceea ce spune Scriptura. Amin. Și adevărul este că totul se va aduna sub semnul fiarei.

Oamenii spun: „O, va fi un semn!”, dar ei sunt deja însemnați, fără să știe. Respingeți-L pe Duhul Sfânt și sunteți însemnați cu semnul fiarei. Tot așa se întâmplă dacă-L primiți: sunteți pecetluiți cu Pecetea lui Dumnezeu. Amin.

Primiți-L și veți vedea ce se întâmplă. Atunci El vă va pecetlui pentru destinația voastră veșnică, cu Pecetea lui Dumnezeu.

Știu că unii dintre voi, nu au venit să primească aseară Duhul Sfânt, așa că o puteți face în seara aceasta.

Inspectorul, Duhul Sfânt, este aici pentru a verifica totul.

Eu am lucrat un timp la Căile Ferate din Pennsylvania, la încărcatul vagoanelor. Când totul era gata, inspectorul venea și verifica dacă totul este în ordine – dacă se

mișca ceva, sau dacă era vreo scăpare.

Așa face și Dumnezeu cu Biserica Sa: o scutură ca să vadă unde este problema; să vadă dacă este vreo scăpare în voi, căci dacă biserica se clatină doar puțin, El nu poate turna Duhul Sfânt peste ea.

Dacă mai iubiți încă lumea și lucrurile din ea, nu veți primi niciodată Duhul Sfânt, căci El nu poate veni peste ele. Poate ai buze bâlbâitoare, poate vorbești în limbi, sau faci altceva, dar aceasta nu înseamnă că ai Duhul Sfânt.

Când ai Duhul Sfânt, tu ești pecetluit pentru destinația ta veșnică. Așa este. Dacă trece Inspectorul și constată că încărcătura este bună și stabilă, pune sigiliul pe ea, și vai de acea persoană care încearcă să-l rupă înainte ca mașina să ajungă la destinație.

Vedeți? La fel face și Dumnezeu. Când vede că ești predat total pentru El, te umple cu Duhul Sfânt, pecetluindu-te până ajungi la destinație.

„Nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.” (Efeseni 4.30). Aceasta o spune Scriptura, așa că, nu vă speriați, ci mergeți înainte! Primiți Duhul Sfânt, căci atunci sunteți ascunși în El.

Totul stă înainte, iar mâine seară, sau într-una din zile, am să vă spun vedenia pe care am avut-o, ca să vedeți ce ne stă înainte.

Totul e înaintea noastră. Cât de sinceri ar trebui să trăim pentru El! Cum este posibil să vă întoarceți în lume, după ce ați gustat din Numele lui Isus Hristos? Cum puteți întoarce spatele Sângelui care v-a sfințit? Cum puteți face aceasta?

Probabil că nu L-ai avut niciodată cu adevărat. Așa este. Orice om care a gustat bunătatea Domnului, apoi se întoarce în lume, este mort. Așa este.

Veniți să primiți Duhul Sfânt și nu vă jucați de-a biserica. Nu vă purtați ca vecinii voștri, ci veniți înăuntru și spuneți:

„Doamne, eu vreau să fiu umplut cu adevărat cu Duhul Sfânt.”

Ați accepta mai bine un înlocuitor, cum ar fi o strângere de mână cu predicatorul sau să fiți stropiți de câteva ori? Ați accepta mai bine o teologie sau un crez omenesc când cerul este plin de puterea cincizecimii, de adevărata putere?

Credinciosul trebuie să aibă pentru ce să trăiască, ceea ce înseamnă că noi ar trebui să luptăm în fiecare zi să ne apropiem tot mai mult de Dumnezeu. Cum? Lăsând lumea în spate, dând în fiecare zi foc corăbiei noastre, dând foc punții din urma noastră.

Continuați să mergeți, cântând, însetând, și flămânzind după Dumnezeu. Fiți cu adevărat „fanatici” pentru El, căci fanaticul este o persoană peste măsură de entuziasmată.

Eu pot fi numit un fanatic, pentru că sunt peste măsură de entuziasmat pentru Domnul meu. O, sunt atât de mișcat pentru El, căci mă gândesc mereu: cum m-a salvat El pe mine; cum mi-a dat Duhul Sfânt, cum mi-a pus în inimă dragoste pentru oameni și cum i-a făcut și pe ei să mă iubească.

Acesta este motivul pentru care încerc din toate puterile să ajung la El continuând să merg înainte cu tot ce sunt.

Asta ar trebui să facem cu toții.

Acest lucru îmi amintește despre niște artiști americani care s-au dus să studieze artele la Roma.

Cred că în ziarul din seara aceasta am citit despre câți artiști care urmau să vină aici, ca să deschidă o galerie de artă. Mie îmi place aceasta, pentru că Dumnezeu este întotdeauna în adevărata artă. Dumnezeu este în muzică – în muzica corectă, El este în dans – în dansul corect, este în strigăt – în felul corect de a striga.

Păcatul este pervertirea adevărului, este luarea unui lucru corect pentru a-l face greșit.

Odată cineva mi-a zis: „Predicatorule, vino puțin aici, ca să vezi un program de televiziune.” Și acolo era una dintre marile noastre biserici denominaționale, oh, și ei predicau acel rock-and-roll, spunând că biserica trebuie să privească spre frumoasa artă a rock-ului.

Dacă acela nu este un duh pervers, atunci nu știu ce mai este.

Muzica rock este de la Diavolul. Indiferent câte cântări religioase cântă acești dansatori de rock, de boogie-woogie sau mai știu eu de care dansuri venite din jungla africană, ele vin de la Diavolul. Așa este.

De aceea vorbesc și împotriva fardurilor și a vopselelor, căci toate acestea sunt obiceiuri păgâne. Duceți-vă în Africa și priviți la acele femei, cum își prepară tot felul de vopsele și cum se vopsesc apoi cu ele. Ele fac aceasta cu sute de ani înainte ca să se fi născut bunicile voastre. Desigur.

Vedeți de unde vin ele? De la Diavolul.

Aceste practici nu au ce căuta în bisericile noastre, așa cum nu au ce căuta nici acei dansatori din ringurile de dans.

Eu vă spun: avem nevoie de o curățire făcută de Duhul Sfânt, începând de la amvon, până la ultimul mădular. Exact așa. Avem nevoie de o spălare făcută de Duhul.

Bărbații pentecostali spun: „Eu nu mă pot lăsa de fumat.” Mai mult, vezi că un bărbat care trăiește cu două neveste e diacon. Dați-l afară! Da, aceasta trebuie făcut!

Biblia spune că diaconul trebuie să fie bărbatul unei singure neveste, dar unii dintre ei au două-trei.

Fraților, noi nu putem avea o trezire până nu punem aceste lucruri la punct , căci cum am putea clădi pe o temelie greșită?

Exact așa cum am spus aseară: În Mexico ei și-au construit acel oraș frumos, crezând că va fi strălucitor, dar acum orașul a rămas în urmă, iar frumoasele lui clădiri se strică. De ce? Pentru că nu au pus o fundație sănătoasă. Cu siguranță că nu.

Odată am văzut cum un predicator a adus un copilaș în fața sa și l-a stropit cu apă dintr-un recipient, spunând: „Te botez în Numele Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt.” după care l-a trecut ca membru al bisericii deși avea numai șase luni.

Păi, bietul micuț n-a avut nici o șansă, căci de la început a fost pus pe o fundație

greșită. Nicăieri în Biblie nu există așa ceva, ci este un obicei păgân.

Frate, noi nu vom putea începe corect decât pe temelia corectă. Să începem, deci, să construim prin Duhul Sfânt pe Cuvântul lui Dumnezeu. Așa este.

Nimeni din Biblie nu a fost stropit.

Cuvântul grec „botezat” înseamnă „a fi acoperit, îngropat, astupat”. Exact așa este.

Dar noi ce facem? Ne luăm o grămadă de crezuri și de lucruri după care trăim, căci spunem: „Păi, doctorul Cutare și Cutare, a spus așa și așa...”

Păi, eu vreau să știu numai ce spune Biblia. Vreau să-L aud și să recunosc că Cel ce vorbește este Dumnezeu prin Cuvântul Său, iar apoi să acționez. Da, lăsați-mă să acționez conform Lui.

Să revin la ce am vrut să vă spun. Deci acei artiști s-au dus să studieze la Roma, iar seara obișnuiau să meargă împreună să bea ceva, băieți și fete, așa cum fac americanii.

Am fost și eu undeva, chiar în acest stat, unde erau adunați tinere și tineri, care conversau împreună. Niciodată nu m-am simțit atât de jenat, ca atunci, în toată viața mea.

În față stătea un tip cu o pălărie mare pe cap, toată înflorată, și cu tot felul de mantii, iar fete și băieți de 17 ani, dormeau împreună la hotel. Dimineața următoare, au coborât cu toții în hol, plecându-și fața înaintea lui și zicând: „Părinte Cutare...”

Oh, Doamne! Să sucești mințile acestor bieți copii! Să faci din ei niște stricați, când Dumnezeu i-a crescut să fie fiii și fiicele Lui; să fie sfinți și curați prin puterea lui Dumnezeu, spălați prin Sângele Mielului.

Eu știu că ceea ce spun, îi face pe oameni să mă urască uneori, dar mă veți iubi cu siguranță, dacă ne vom întâlni acolo sus, căci vă spun numai adevărul.

Recunoașteți că Dumnezeu a spus: „*Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.*” Și încetați să mai trăiți în păcat.

Și acei oameni au mers la băut și și-au văzut de treabă, dar printre ei am observat un tânăr care nu se purta ca ei, ci trăia curat. Seara era acasă și mergea la culcare, ducând o viață de adevărat gentleman.

Și într-o zi, supraveghetorul i-a spus:

„Aș vrea să merg la plimbare cu tine, fiule.”

„Bine”, a răspuns el. Și au început să urce pe deal, mergând spre apus.

Și acel bărbat l-a întrebat: „Tinere, ai venit cu grupul acela de americani, este adevărat?”

„Da, domnule”, a răspuns el.

„Aș vrea să te întreb ceva.”

„Spuneți.”

„De ce nu mergi la băut și cu fete noaptea, așa cum fac ei?”

Atunci tânărul l-a cuprins cu brațul pe acel bărbat și i-a spus:

„Vezi soarele care se îndreaptă spre apus?”

„Da, îl văd.”

„Acolo, în spatele aceluia apus, este o țară, Noua Anglie, iar în ea este un oraș și în acel oraș este o casă în care locuiește o fată. Când am plecat de acolo, eu am vorbit cu ea și i-am promis că voi fi corect față de ea. Și ea mi-a făcut o promisiune. De aceea, domnule, toată atenția mea este îndreptată spre locul acela, spre acea fată. Eu trăiesc așteptând să vină ziua de mâine.”

Ce mărturie!

Ce poate spune un creștin când este întrebat: „De ce nu fumezi? De ce nu mergi să te distrezi? De ce nu faci la fel ca ceilalți oameni?”?

El poate răspunde: „Acolo sus, în spatele unei anumite stele, se află un oraș, iar în acel oraș, este o anumită Persoană. Aleluia! Și eu trebuie să trăiesc pentru El, căci a murit pentru mine, iar într-o zi va veni. Eu trăiesc așa, pentru ca acea Viață să vină.”

O, fraților, credeți-mă, căci vă spun adevărul. Dumnezeu știe că acesta este Adevărul, dar problema este ca voi să-L credeți din toată inima.

Cineva mi-a scris: „Când ungera este peste tine, noi credem că ești proroc, căci poți să deosebești duhurile..”

Eu nu am spus niciodată că sunt proroc, ci voi o spuneți. Cu toate acestea, tot voi ziceți: „Dar învățătura ta, frate Branham, despre tot acel fanatism, despre primirea Duhului Sfânt și despre celelalte lucruri, nu o putem crede. Nu credem că cineva a fost ales mai dinainte de întemeierea lumii.”

Dar asta o spune Biblia, nu eu. Eu nu v-am spus nimic de la mine, ci am repetat doar ce spune Ea. Da, domnilor.

În Apocalipsa 17.8 este scris că fiara îi va amăgi pe toți locuitorii pământului, ale căror nume nu au fost scrise în cartea vieții înainte de întemeierea lumii.

Vedeți? Acesta este motivul pentru care unii oameni nu pot să vină. Eu nu știu cine este chemat și cine nu, dar arunc năvodul. S-ar putea ca în el să se prindă crabi, păianjeni de apă, șerpi, etc., dar tot ce pot face eu, este să trag năvodul pe mal. Dumnezeu este singurul care judecă. Asta-i tot.

Dumnezeu este aici, iar Duhul Sfânt poate să-mi spună tainele inimilor voastre, poate să recunoască Cuvântul Său și să-L legitimizeze. În ce mă privește, eu nu am predicat niciodată altceva, decât ce scrie în Biblie. Eu stau doar pe Ea, și cred în botezul cu Duhul Sfânt.

Voi spuneți: „Tu ai fost baptist.”

Da, eu sunt un baptist care a primit Duhul Sfânt, eu cred în a doua venire a Domnului Isus Hristos, cred fiecare Cuvânt din această Biblie și L-am predicat întotdeauna așa cum este scris. Eu nu schimb un lucru sau spiritualizez altul, ci Îl vestesc cum este scris. Așa cred, pentru că L-am auzit, recunosc că este

Dumnezeu și acționez cum vrea El. Amin.

Duhul Sfânt este la fel de real ca întotdeauna. El este aici. Adevăratul Isus, nu a murit, ci trăiește. El le-a spus ucenicilor:

„Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea, căci voi fi cu voi, chiar în voi, până la sfârșitul lumii.” (Ioan 14.19 și Matei 28.20 – parafrazare), iar eu cred aceasta. De asemenea cred ceea ce a spus în Matei 18.20: *„Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.”*

Credeți aceasta? Eu cred că El este chiar acum, aici.

Apoi a spus: *„....lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi...”* (Ioan 14.12).
Credeți aceasta?

Odată, o femeie s-a atins de haina Lui. El S-a întors și a întrebat: *„Cine M-a atins?”* Toți au privit în jur și nu au știut ce să spună, dar El a găsit-o pe femeie, i-a spus ce necaz are și a fost vindecată pe loc. Biblia spune că scurgerea de sânge i s-a oprit chiar în ceasul acela. (Matei 9.22).

Eu cred că Isus Hristos este același Mare Preot și în seara aceasta, că este Același și nu S-a schimbat.

În una din aceste seri, vom avea un serviciu de vindecare și-i vom duce pe oameni sus. Eu am o nouă slujbă care mi-a fost încredințată. De fapt este vechea mea slujbă.

Am împărțit numere de rugăciune? Nu, nu are nimeni. În ordine.

Dacă credeți că acest mesaj vine de la Duhul Sfânt, ridicați mâna toți cei care sunteți bolnavi și pe care nu vă cunosc. În ordine. Să credeți din toată inima.

Voi vedea imediat dacă Duhul Sfânt care a predicat Cuvântul, este Același care cunoaște tainele inimii. Vom vedea dacă Cuvântul lui Dumnezeu vine la proroc sau nu.

Eu nu sunt proroc, ci El este Prorocul. Da, El este Acela, de aceea, să credeți. Fie ca Domnul Dumnezeuul cerului să ne dea aceasta spre slava Sa.

Dacă El va face, veți crede că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu? Veți crede că am predicat Adevărul? Continuați să vă rugați.

Fiți plini de respect și stați liniștiți câteva minute, ca să văd dacă Duhul Sfânt Se mișcă peste cineva. Continuați să vă rugați și spuneți: „Doamne Dumnezeule, eu sunt bolnav și am nevoie de Tine, căci dacă nu mă ajuți, voi pieri.”

Aici stă un om. Ai ridicat cumva mâna acum câteva minute? Crezi că Dumnezeu te cunoaște? Eu nu te cunosc, este adevărat? Crezi că El te poate vindeca? Dacă o va face vei accepta vindecarea pe care ți-o dă? Da? Crezi că ulcerul te va părăsi? Crezi că te vei vindeca de el? În ordine. Tu ai sângerări ulcerose și ai fost la mulți medici din cauza aceasta. Ai fost și la frații Mayo, căci te văd intrând în clinică. Aceasta este „Așa vorbește Domnul”.

Ei te-au refuzat, dar Dumnezeu nu te refuză. L-ai auzit? Îl recunoști? Vei acționa pe baza Cuvântului Său? Atunci, du-te acasă în Numele lui Isus Hristos și fii sănătos.

Îl credeți pe Dumnezeu? Același Duh Sfânt care ne predică Cuvântul, este aici ca să Îl facă real sub ochii noștri. Ce vă dovedește prin aceasta? Că v-am spus adevărul.

Aici mai este un caz de ulcer. Este un bărbat fără cămașă și cu mustața neagră. Am vrut să spun că are gulerul desfăcut și nu poartă cravată.

Crezi că sunt prorocul lui Dumnezeu? Noi nu ne cunoaștem, este adevărat? Da. Tu ai ulcer și vrei să fii vindecat, da?

Nu ești din orașul acesta, ci vii din Cleveland. (Așa este). Dă-mi voie să-ți spun ceva: în buzunar ai două batiste peste care vrei să se facă rugăciune pentru cei dragi de acasă. Dacă este adevărat, ridică mâna. Ia-le și pune-le peste ei și se vor face bine, căci aceasta este „Așa vorbește Domnul.”

Care Duh predică? Același Duh care face și deosebirea.

Aici stă o doamnă în vârstă, care se roagă pentru ginerele ei, care a fost accidentat într-un accident de mașină. Soră, crezi din toată inima că va fi vindecat? Dacă crezi din toată inima, atunci poți să primești ceea ce crezi.

Doamna de la spatele ei, are tensiunea mărită. Crezi din toată inima că acest lucru te-a părăsit? În ordine. Atunci poți să ai ceea ce ceri. Amin.

Puneți mâna peste ea. În ordine. Dumnezeu să te binecuvânteze, soră. Amin.

Îl iubiți?

Acolo, în spate, este un om care se roagă pentru fiica lui. Ea a suferit un accident și are probleme cu splina. (Așa este). Mai ai o cunoștință care are probleme la cap și la gât. Crezi că Dumnezeu le va vindeca? Domnule Golden, vei recunoaște că Glasul lui Dumnezeu ți-a vorbit chiar acum? În ordine, domnule.

Ridică-te în picioare, dacă crezi. Da.

Du-te acasă și găsește-le bine în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Isus este același ieri azi și în veci. Credeți că Cel care a trecut printre voi este Isus Hristos Fiul lui Dumnezeu? Puteți să Îl auziți? Puteți să Îl recunoașteți? Atunci acționați.

Fiecare persoană bolnavă care este aici, să creadă că Dumnezeu a vindecat-o deja atunci când L-a trimis pe Isus să moară pentru noi. Credeți aceasta?

Dacă da, ridicați-vă și acceptați-L ca Vindecătorul vostru și ca Mântuitorul vostru. Ridicați mâinile și intrați în acțiune. Ridicați-vă din cărucioare sau de oriunde v-ați afla.

Ridicați mâinile în Numele lui Isus Hristos, lăudați-L și credeți din toată inima.

Tată, noi aducem acești oameni la Tine, în Numele lui Isus Hristos. Fie ca puterea Ta nemărginită să le dea ceea ce le trebuie. Fă ca orice putere a diavolului să fie alungată din clădire, pentru ca oamenii să fie vindecați.

Satană, te scot afară! Eu vin împotriva ta și te acuz că ești un înșelător! Te mustru în Numele lui Isus Hristos, ca slujitor al Său!

Tată, mă rog pentru acești oameni, în timp ce Duhul Sfânt îi unge. Ei aud, recunosc că Tu ești Dumnezeu și acționează pe baza Cuvântului Tău.

Satană, ieși afară în Numele lui Isus Hristos! Eliberează-i pe acești oameni!

Fiți vindecați fiecare dintre voi. Amin.

- Amin -